

ΑΙΣΩΠΟΣ

Μύθοι Αισώπου

Λογοτεχνικό κείμενο
Νηπιαγωγείο

ΑΙΣΩΠΟΣ
Μύθοι
Αισώπου

Τίτλος: *Μύθοι Αισώπου*

Συγγραφέας: Αίσωπος

Ομάδα Εργασίας ΙΕΠ

Γιαννίκας Αθανάσιος, ΠΕ70, Σύμβουλος Α΄ (Συντονιστής και μέλος αρχικής και ανασυγκροτημένης ομάδας)

Βαρτζιώτη Βασιλική, ΠΕ02, Σύμβουλος Β΄ (μέλος ανασυγκροτημένης ομάδας)

Δούμα Ελπίδα, ΠΕ60, Σύμβουλος Β΄ (μέλος αρχικής ομάδας)

Καραγιάννη Σοφία, ΠΕ70, Σύμβουλος Β΄ (μέλος αρχικής και ανασυγκροτημένης ομάδας)

Λαμπροπούλου Ελένη, ΠΕ60, Σύμβουλος Β΄ (μέλος ανασυγκροτημένης ομάδας)

Μπίστα Πολυξένη, ΠΕ02, Σύμβουλος Α΄ (μέλος αρχικής ομάδας)

Τουρίπαμπα Αγγαΐα, ΠΕ02, Σύμβουλος Β΄ (μέλος ανασυγκροτημένης ομάδας)

Απόδοση: Γιάννης Σμυρνιωτάκης

Επιμέλεια κειμένου: Ευγενία Παλαπάνογλου

Σχεδιασμός εξώφυλλου: Βάνα Ρουσιώτη

Εικονογράφηση: Václav Hollar

Επιχρωματισμός εικόνων: Μιχάλης Παπαδόπουλος

Επιμέλεια έκδοσης: Μαρία Καρβέλα, Πέτρος Παπαπέτρος

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Σπυρίδων Δουκάκης

Πρόεδρος του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ & ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Το παρόν εκπονήθηκε με ευθύνη των Επιστημονικών Μονάδων Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης και Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών Επιστημών, του Τμήματος Β΄: Προγραμμάτων Σπουδών και Εκπαιδευτικού Υλικού του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής σύμφωνα με υπ' αρ. πρωτ. 145275/ΓΔ4/04-12-2024 (ΑΔΑ: 66ΦΨ46ΝΚΠΔ-Χ7Ρ) Υπουργική Απόφαση

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΑΙΣΩΠΟΣ

Μύθοι Αισώπου

Λογοτεχνικό κείμενο
Νηπιαγωγείο

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

ΣΜΥΡΝΙΩΤΑΚΗΣ

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	7
Η τέχνη της χαρακτηριστικής	11
Ο Βοριάς και ο Ήλιος	12
Ο κόρακας και η αλεπού	14
Ο βάτραχος που θαύμαζε την αγελάδα	16
Ο γεωργός και το φίδι	18
Η βελανιδιά και τα καλάμια	20
Ο λύκος και το αρνί	22
Ο κόρακας και ο αμφορέας	24
Η αλεπού και η λιονταρίνα	26
Τα βατράχια που ζητούσαν βασιλιά	28
Το γέρικο λιοντάρι	30
Το ελάφι στη λιμνούλα	32
Το λιοντάρι και ο ποντικός	34
Ο γάιδαρος και το άλογο	36
Ο ψαράς και το μικρό ψάρι	38
Ο κυνηγός και το λιοντάρι	40
Η καβουρίνα και η κόρη της	42
Ο σκύλος που καθρεφτίζεται στο νερό	44
Ο κόκορας και το λαμπερό πετράδι	46
Ο αετός και το σκαθάρι	48
Οι ταξιδιώτες και η αρκούδα	50
Η λεοπάρδαλη, ο γάιδαρος και η αλεπού	52
Οι ποντικοί και οι νυφίτσες	54
Το μυρμήγκι και η μύγα	56
Η χελώνα και τα βατράχια	58
Ο αετός, η καλιακούδα και ο βοσκός	60

Εισαγωγή

Ποιος ήταν ο Αίσωπος;

Ο Αίσωπος υπήρξε ο μεγαλύτερος μυθοποιός (παραμυθιάς) όλου του αρχαίου κόσμου. Σ' αυτόν αποδίδονται οι περισσότεροι από τους διδακτικούς μύθους των αρχαίων ελληνικών χρόνων και ιδίως οι μύθοι των ζώων. Έζησε περίπου στα μέσα του 6ου π.Χ. αιώνα στην αρχαία Ελλάδα. Ο μεγάλος Έλληνας ιστορικός Ηρόδοτος αναφέρει ότι ο Αίσωπος ήταν σκλάβος ενός πολίτη της Σάμου, του Ξάνθου. Αργότερα, πουλήθηκε απ' αυτόν στον Σάμιο σοφό, τον Ιάδμονα, ο οποίος, εκτιμώντας την ευφυΐα του, τον ελευθέρωσε.

Λέγεται ότι, αφού ελευθερώθηκε, έγινε σύμβουλος του βασιλιά της Λυδίας, Κροΐσου, του πλουσιότερου ανθρώπου του τότε γνωστού κόσμου, ο οποίος τον έστειλε σε διάφορες διπλωματικές αποστολές. Λέγεται, επίσης, ότι κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού του στους Δελφούς καταφέρθηκε εναντίον των ιερέων του μαντείου. Τους κατηγορήσε ότι δεν εργάζονταν, αλλά περίμεναν να ζήσουν από τις προσφορές των επισκεπτών προς τον θεό Απόλλωνα. Εκείνοι, για να τον εκδικηθούν, έκρυψαν, όταν έφευγε, μέσα στις αποσκευές του ένα χρυσό σκεύος του θεού. Έτσι, όταν μετά το βρήκαν, τον κατηγορήσαν ως ιερόσυλο και τον σκότωσαν, γκρεμίζοντάς τον από έναν βράχο.

Κάποιες άλλες πληροφορίες λένε ότι ήταν τρομερά άσχημος, είχε σκούρο δέρμα και τραύλιζε. Αλλά το τελευταίο αυτό, αντί να απωθεί τους ακροατές του, τους έκανε να βρίσκουν τις ιστορίες του ακόμη πιο συναρπαστικές. Άλλοι λένε ότι ήταν ένας σπουδαίος ρήτορας, που υπερασπιζόταν τους πελάτες του στα δικαστήρια.

Το βέβαιο είναι ότι η ευστροφία του ήταν παροιμιώδης. Ο Αριστοτέλης, ο μεγάλος αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος, αναφέρει πώς ο Αίσωπος υπερασπίστηκε έναν πλούσιο και διεφθαρμένο πολιτικό, λέγοντας την εξής ιστορία για μια αλεπού και έναν σκαντζόχοιρο:

Μια αλεπού είχε γεμίσει ψύλλους και ένας σκαντζόχοιρος προσφέρθηκε να τους απομακρύνει με το μουσούδι του. «Όχι, ευχαριστώ», απάντησε η αλεπού. «Αυτοί οι ψύλλοι είναι γεμάτοι με το αίμα μου, άρα δεν είναι πεινασμένοι. Αν τους απομακρύνεις, τότε θα έρθουν άλλοι πεινασμένοι και θα μου ρουφήξουν το αίμα μου. Παρομοίως, αν θανατώσετε τον πελάτη μου», υποτίθεται ότι είχε πει ο Αίσωπος, «κάποιος άλλος θα πάρει τη θέση του και θα καταχραστεί τα πάντα».

Ποιο είναι το περιεχόμενο των μύθων του Αισώπου;

Οι μύθοι του Αισώπου είναι σύντομα ανέκδοτα για χαρακτήρες ζώων (ή καμιά φορά φυτών ή ακόμη και αντικειμένων), τα οποία είναι έτσι δοσμένα, ώστε να δίνουν εύστοχους χαρακτηρισμούς για ανθρώπους. Εκείνους τους καιρούς, όταν τα ζώα, κατοικίδια και άγρια, έπαιζαν τόσο σημαντικό ρόλο στην καθημερινή ζωή του ανθρώπου (υπήρχαν λιοντάρια στην Ελλάδα και στη Μικρά Ασία την εποχή του Αισώπου), ήταν φυσικό να προσέξει κανείς τις ιδιότητές τους, όπως την αγριότητα του λύκου, την πίστη του σκύλου ή τη δύναμη του λιονταριού, καθώς αντιπροσώπευαν μερικές πλευρές της πιο πολυσύνθετης ανθρώπινης φύσης.

Οι αρχαίοι Έλληνες θεωρούν τον Αίσωπο εφευρέτη αυτού του είδους των μύθων και αποδίδουν τους περισσότερους απ' αυτούς που γνώριζαν σ' αυτόν. Αλλά μύθοι με ζώα υπήρχαν πολύ πριν από την εποχή του Αισώπου. Έχουν βρεθεί στην ελληνική ποίηση του 18ου αιώνα π.Χ. Υπάρχουν, επίσης, μύθοι, που καταγράφηκαν με τη σφαινοειδή γραφή των αρχαίων Βαβυλωνίων και σανσκριτικοί μύθοι από την αρχαία Ινδία, οι οποίοι μεταδόθηκαν με το πέρασμα των αιώνων στην Κίνα, την Περσία (σημερινό Ιράν) και τη Δύση. Γενικά, μύθοι με ζώα βρέθηκαν σ' όλες τις εποχές και σ' όλες τις χώρες. Καθώς μεταδίδονταν από στόμα σε στόμα, πολύ πριν καταγραφούν, είναι αδύνατο να είμαστε σίγουροι πώς αυτή η παράδοση επηρέασε τον κάθε λαό. Κάποιοι μύθοι βρίσκονται μέσα στις αρχαιότερες ιστορίες και είναι λίγο νεότεροι από τους μύθους εκείνους που λένε πώς γεννήθηκαν οι θεοί και πώς φτιάχτηκε ο κόσμος.

Την πρώτη γραπτή συλλογή των μύθων του Αισώπου την έκανε ο Δημήτριος ο Φαληρέας γύρω στο 300 π.Χ. Η συλλογή, όμως, αυτή δεν διασώθηκε. Ίσως όλοι οι μύθοι που φέρουν ως συγγραφέα τον Αίσωπο να μην έχουν γραφεί από τον ίδιο. Η παλαιότερη συλλογή μύθων που αποδίδεται σ' αυτόν γράφτηκε στην Ελλάδα περίπου το 300 π.Χ., ως βοήθημα για συγγραφείς και ρήτορες, οι οποίοι έψαχναν έναν εύστοχο λόγο για να εκφράσουν τη θέση τους. (Αυτή η χρήση των μύθων οδήγησε στη συνήθεια να βγάζουν απ' αυτούς κάποιο δίδαγμα. Το δίδαγμα αυτό αναφερόταν, αρχικά, στην αρχή κάθε μύθου, ως επικεφαλίδα, ώστε οι χρήστες της συλλογής να μπορούν εύκολα να βρίσκουν αυτόν που ταίριαζε σ' εκείνο που ήθελαν να υποστηρίξουν).

Αυτή η συλλογή δεν υπάρχει πια, αλλά ήταν, ίσως, η πηγή για τις παλαιότερες εκδοχές, που τώρα έχουμε, και οι οποίες καταγράφη-

καν σε στίχους τον 1ο αιώνα π.Χ. Η παλαιότερη είναι στα λατινικά, γραμμένη από τον Φαίδρο, έναν απελευθερωμένο σκλάβο των Ρωμαίων, η δεύτερη, αν και στα ελληνικά, γράφτηκε από έναν επίσης Ρωμαίο, τον Βόθριο. Και οι δύο συλλογές λένε τις ιστορίες σύντομα και απλά. Έχουμε, ακόμα, μερικές πιο πολύπλοκες λατινικές καταγραφές του 400 μ.Χ. από έναν τρίτο και πάλι Ρωμαίο συγγραφέα, τον Αβίνο, αλλά και πολλές άλλες αργότερα.

Οι μύθοι σήμερα

Από τότε, οι μύθοι του Αισώπου έχουν τέρπει και έχουν διδάξει αμέτρητους αναγνώστες. Στις βιβλιοθήκες των μοναστηριών διατηρήθηκαν τον Μεσαίωνα, παρέχοντας ένα ευχάριστο ανάγνωσμα για τους μοναχούς και κατάλληλα κείμενα για χρήση στα σχολεία. Οι μαθητές έπρεπε να τους αντιγράφουν, να τους επαναλάβουν προφορικά και να βγάλουν ένα σχετικό δίδαγμα. Μ' αυτό τον τρόπο η μεσαιωνική συλλογή του Αισώπου συμπληρώθηκε με πολλές χριστιανικές προσθήκες και επεξηγήσεις.

Από τα ελληνικά και τα λατινικά οι μύθοι έχουν μεταφραστεί σήμερα σ' όλες σχεδόν τις γλώσσες που υπήρξαν και υπάρχουν (ξεκινώντας με τα γαλλικά τον δέκατο αιώνα). Καθώς έχουν να κάνουν με την περιγραφή της ανθρώπινης φύσης, είναι πάντα επίκαιροι.

Για το βιβλίο αυτό έχουν επιλεγεί μύθοι από τα κείμενα του Βοθρίου, του Φαιδρού και του Αβίνου (οι τρεις πρώτοι συλλέκτες - συγγραφείς), με μερικές προσθήκες. Μ' αυτό τον τρόπο θα μπορούσαμε να πάρουμε κάτι, μέσα από τους αιώνες, από τη σκέψη του Αισώπου. Είναι μία χιουμοριστική φωνή και τα διδάγματα που μας δίνει είναι πάντα ωφέλιμα και χρήσιμα στη ζωή.

Όλοι οι μύθοι που περιλαμβάνονται στη συλλογή αυτή είναι διδακτικοί. Συμβουλεύουν σύνεση, προνοητικότητα, προσοχή, τιμότητα, αγάπη, δικαιοσύνη. Με τις έξυπνες αλληγορίες τους και τις προσωποποιήσεις των ζώων δίνουν παραστατικότερες εικόνες των ανθρώπινων χαρακτήρων.

Η τέχνη της χαρακτικής

Οι εικόνες του βιβλίου προέρχονται από μια έκδοση των μύθων του Αισώπου που έγινε στην Αγγλία το 1665 από τον Τζον Όγκιλμπι. Είναι έργα του Τσέχου ζωγράφου και χαράκτη Βάτσλαβ Χόλαρ (1607-1677), ο οποίος γεννήθηκε στην Πράγα αλλά έζησε τα περισσότερα χρόνια της ζωής του στο Λονδίνο, όπου δημιούργησε και τα περισσότερα έργα του.

Η χαρακτική είναι η τέχνη της χάραξης εικόνων, σχεδίων ή συμβόλων πάνω σε μια λεία και σκληρή επιφάνεια, επίπεδη, κυλινδρική ή άλλου είδους. Οι αρχαίοι σφραγιδολίθοι της μινωικής Κρήτης και οι αρχαίες επιγραφές σε στήλες αποτελούν τα πρώτα χαρακτικά έργα της ανθρωπότητας. Είναι επίσης μια μέθοδος με την οποία αποτυπώνονται εικόνες, σχέδια ή σύμβολα επάνω σε πλάκα και από εκεί εκτυπώνεται σε χαρτί ή σε άλλο υλικό. Το έργο (αντίτυπο σε χαρτί ή άλλο μέσο) που δημιουργείται κατ' αυτόν τον τρόπο αποκαλείται «χαρακτικό». Ο τεχνίτης ή ο καλλιτέχνης που ασχολείται με τη χαρακτική ονομάζεται «χαράκτης».

Ανάλογα με το υλικό της πλάκας, μιλάμε για ξυλογραφία (χαρακτική στο ξύλο), για χαλκογραφία (χαρακτική στον χαλκό ή και άλλο μέταλλο), λιθογραφία (χαρακτική στην πέτρα) κτλ. Η γαλλικής προέλευσης λέξη «γκραβούρα» είναι ένας άλλος κοινός όρος για χαρακτικά έργα (συνήθως χαλκογραφίες).

Στο παρελθόν πολλά χαρακτικά επιχρωματίζονταν από κάποιο ζωγράφο. Σήμερα οι εικόνες του Βάτσλαβ Χόλαρ επιχρωματίστηκαν στον ηλεκτρονικό υπολογιστή (κάτω αριστερά το πρωτότυπο χαρακτικό και δεξιά το επιχρωματισμένο έργο).

Ο Βοριάς και ο Ήλιος

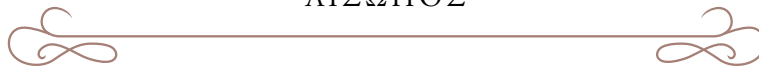
Μια μέρα ο Βοριάς και ο Ήλιος τσακώθηκαν μεταξύ τους. Καθένας υποστήριζε πως αυτός είναι ο πιο δυνατός. Για να λύσουν τη διαφορά τους, συμφώνησαν να αναμετρηθούν και όποιος κατάφερε να ξεγυμνώσει έναν οδοιπόρο, που περνούσε εκείνη την ώρα, αυτός θα αναδεικνυόταν ο πιο δυνατός από τους δύο.

Πρώτος δοκίμασε ο Βοριάς. Φύσηξε, όσο μπορούσε πιο δυνατά, αλλά ο οδοιπόρος, αντί να ξεγυμνωθεί από τα φυσήματά του, τυλίχτηκε πιο σφιχτά τα ρούχα του, γιατί κρύωνε.

Ύστερα ήρθε η σειρά του Ήλιου. Εκείνος έλαμψε λίγο στην αρχή και ο άνθρωπος άρχισε να ζεσταίνεται. Έβγαλε τότε πρώτα τα βαριά ρούχα του. Ύστερα ο Ήλιος έλαμψε πιο πολύ και ο άνθρωπος ξεστάθηκε τόσο, ώστε αναγκάστηκε να βγάλει όλα τα ρούχα του και να πέσει για μπάνιο στα νερά ενός ποταμού που κυλούσε εκεί κοντά, για να δροσιστεί.

Έτσι, ο Ήλιος αναδείχτηκε ο νικητής.

Ο κόρακας και η αλεπού

Μια φορά ένας κόρακας άρπαξε από κάπου ένα μεγάλο κομμάτι τυρί και πήγε και κάθισε στα κλαδιά ενός δέντρου.

Την ώρα εκείνη, έτυχε να περνά από εκεί μια αλεπού. Όπως είδε τον κόρακα πάνω στο δέντρο, να κρατά το κομμάτι το τυρί στο στόμα του, το λιγουρεύτηκε και σκέφτηκε με ποιο τρόπο θα μπορούσε να του το πάρει.

Σταμάτησε, λοιπόν, κάτω από το δέντρο και άρχισε να τον επαινεί.

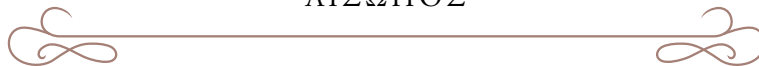
«Τι όμορφος που είσαι, κυρ κόρακα. Αν όπως είναι τόσο όμορφα τα φτερά σου, ήταν και τόσο γλυκιά η φωνή σου, θα μπορούσες να γίνεις, σίγουρα, βασιλιάς των πουλιών».

Τότε ο κόρακας, θέλοντας να της δείξει ότι έχει και γλυκιά φωνή, άφησε το τυρί να του πέσει από το στόμα του και άρχισε να κράζει δυνατά.

Μόλις το τυρί έπεσε κάτω, η αλεπού έτρεξε και το άρπαξε. Τότε, κοιτάζοντάς τον, του είπε κοροϊδευτικά:

«Κυρ κόρακα, μπορεί να έχεις φωνή, αλλά μυαλό δεν έχεις, για να γίνεις βασιλιάς των πουλιών».

Ο βάτραχος που θαύμαζε την αγελάδα

Ενας βάτραχος ζούσε με τα παιδιά του σε μια μικρή λίμνη. Στη λίμνη αυτή ήρθε ένα μεσημέρι μια παχιά αγελάδα, για να πει νερό. Μόλις την είδε ο βάτραχος, είπε με θαυμασμό:

«Τι μεγάλη που είναι! Πόσο θα ήθελα να γίνω κι εγώ τόσο μεγάλος!»

Κι αμέσως άρχισε να παίρνει βαθιές ανάσες και να φουσκώνει.

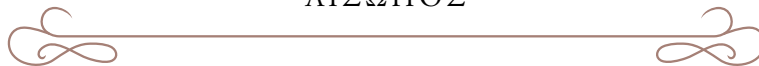
Αφού φούσκωσε όσο πιο πολύ μπορούσε, ρώτησε τα παιδιά του:

«Είναι ακόμα μεγαλύτερη η αγελάδα από εμένα;»

«Ναι, ναι», του απάντησαν τα βτραχάκια.

Τότε εκείνος συνέχισε να παίρνει μεγαλύτερες βαθιές ανάσες και να φουσκώνει ακόμα πιο πολύ, ώσπου στο τέλος το δέρμα του δεν άντεξε περισσότερο. Και ξαφνικά, τη στιγμή που έκανε την τελευταία του προσπάθεια, ακούστηκε ένα «μπαμ» και το σώμα του έσκασε σαν μπαλόνι.

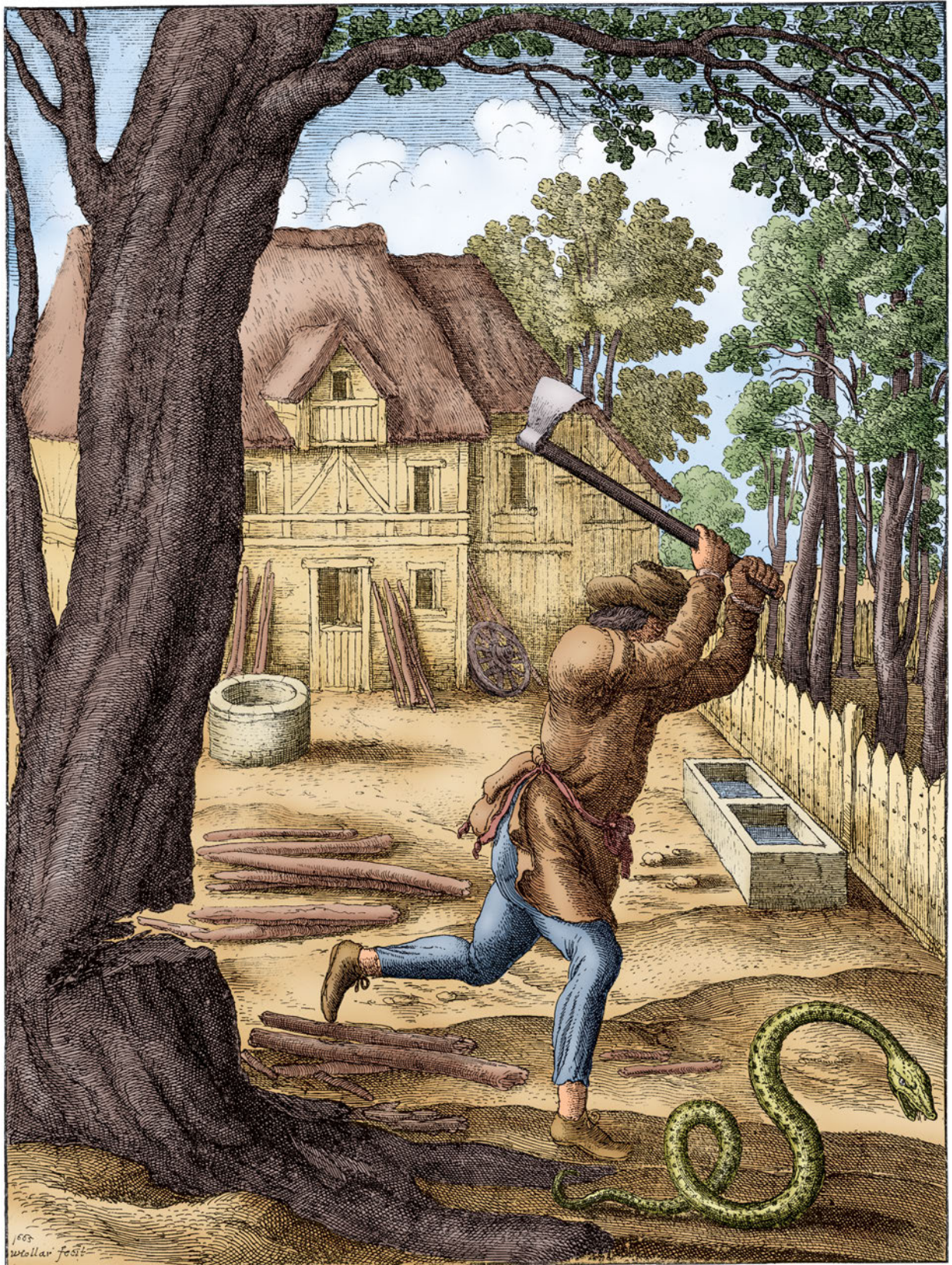

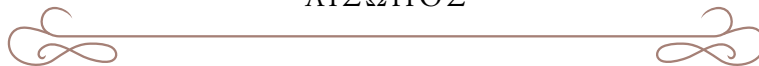
Ο γεωργός και το φίδι

Κάποτε ένας γεωργός έχασε τον γιο του από το δάγκωμα ενός φαρμακερού φιδιού. Περίλυπος πήρε ένα τσεκούρι και πήγε στο μέρος όπου σύχναζε το φίδι, για να το σκοτώσει. Παραμόνευσε ώρα πολλή και μόλις το φίδι έβγαλε το κεφάλι του από την κρυψώνα του στον βράχο, κατέβασε με δύναμη το τσεκούρι του. Αλλά το φίδι τράβηξε το κεφάλι του στο πλάι και το χτύπημά του άνοιξε ένα κομμάτι βράχου στη μέση.

Τότε, βλέποντας ότι δεν ήταν εύκολο να σκοτώσει το φίδι και καταλαβαίνοντας ότι ίσως κάποια στιγμή να κινδύνευε και ο ίδιος από αυτό, του πρότεινε να ξεχάσουν την εχθρότητά τους και ο ένας να μην κυνηγά πια τον άλλο.

«Αυτό δεν γίνεται», απάντησε το φίδι. «Δεν μπορώ να έχω φιλικά αισθήματα για σένα, όταν βλέπω τον κομματιασμένο βράχο, ούτε και εσύ για μένα, όταν κοιτάς τον τάφο του γιου σου».

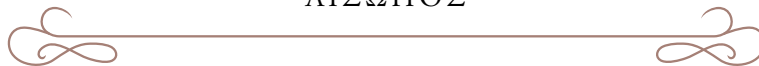
Η βελανιδιά και τα καλάμια

Στην άκρη ενός ποταμού υψωνόταν μια μεγάλη, γέρικη βελανιδιά. Κοντά της είχαν φυτρώσει μερικά καλάμια αρκετά ψηλά.

Μια μέρα προσπάθησαν να πιάσουν κουβέντα με τη βελανιδιά, αλλά εκείνη ούτε που καταδεχόταν καλά καλά να τους μιλήσει. Θεωρούσε τον εαυτό της πολύ δυνατό σε σχέση με τα καλάμια.

Σε λίγο σηκώθηκε ένας δυνατός άνεμος. Τα καλάμια, για ν' αποφύγουν την ορμή του, λύγιζαν κι έγερναν τον κορμό τους κι έτσι ο άνεμος δεν τα ξερίζωσε. Αντίθετα, η περήφανη βελανιδιά αντιστεκόταν όρθια με όλα τα κλαδιά της στη δυνατή ορμή του ανέμου. Δυστυχώς, δεν άντεξε και το αποτέλεσμα ήταν να ξεριζωθεί και να πέσει κάτω στο έδαφος.

Ο λύκος και το αρνί

Μια μέρα ένας λύκος, περνώντας κοντά από ένα ποτάμι, είδε ένα αρνί που έπινε νερό. Σκέφτηκε να του ορμήσει και να το φάει, γιατί πεινούσε πολύ. Όμως, ήθελε να βρει πρώτα κάποια δικαιολογία. Έτσι φώναξε άγρια στο αρνί:

«Γιατί θόλωσες με τα πόδια σου το νερό και δεν μπορώ εγώ να πιω τώρα;»

Το καημένο το αρνί του απάντησε φοβισμένα:

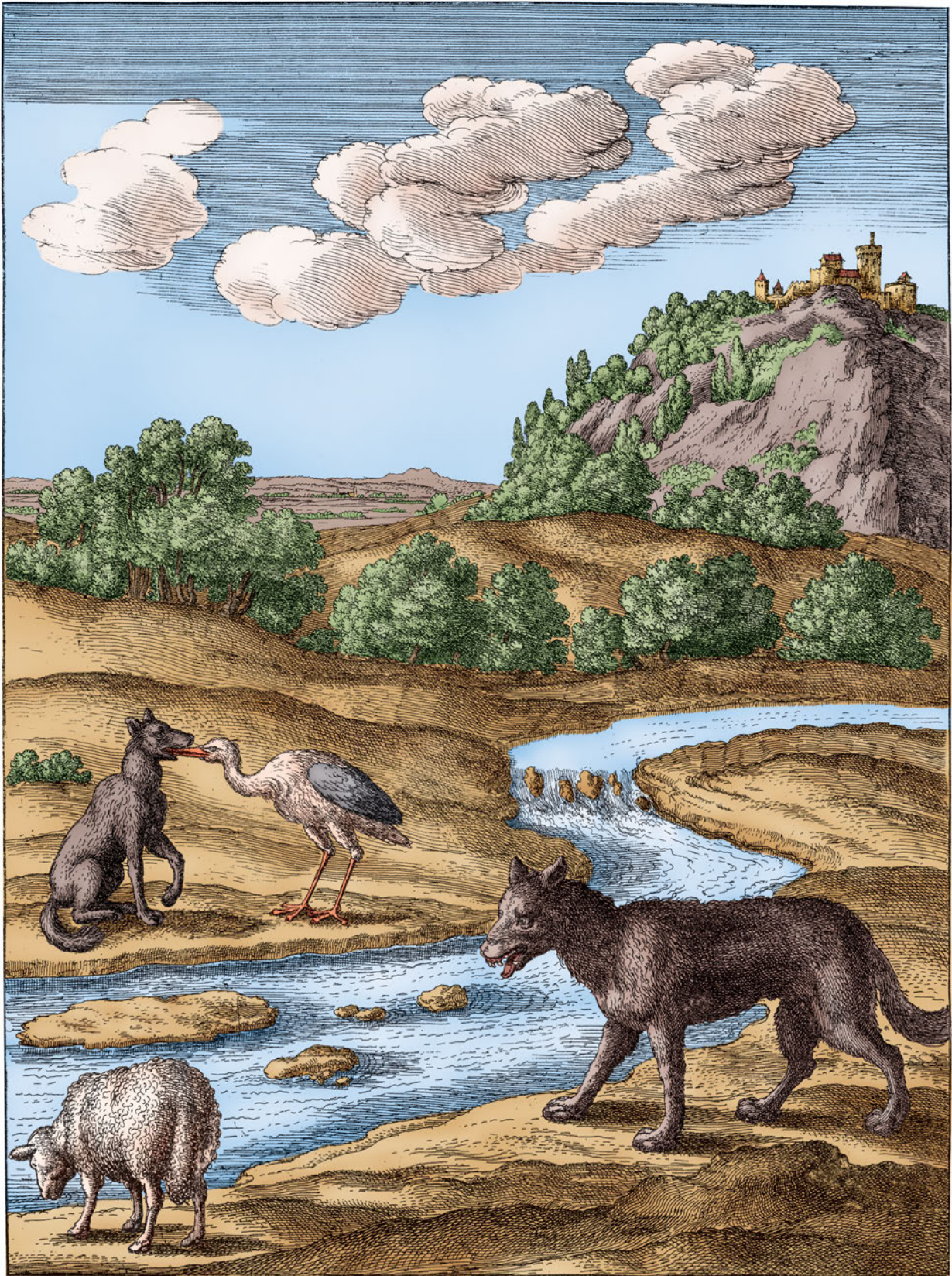
«Πώς το θόλωσα, αφού εγώ πίνω με την άκρη των χειλιών μου και δεν μπήκα καν μέσα στο ποτάμι;»

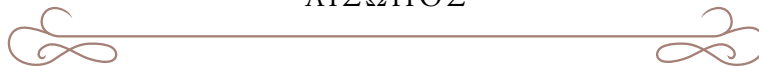
Ο λύκος σκέφτηκε τότε μια άλλη δικαιολογία, για να κατηγορήσει το αρνί και να βρει αφορμή να το φάει. Έτσι του φώναξε:

«Ξεχνάς ότι πέρυσι έβρισες τον πατέρα μου;»

«Μα εγώ δεν είχα γεννηθεί πέρυσι! Πώς λοιπόν τον έβρισα;»

«Α, για να σου πω» φώναξε θυμωμένος ο λύκος. «Επειδή εσύ καταφέρνεις και μου βρίσκεις όλο δικαιολογίες, εγώ δεν πρέπει να σε φάω;»

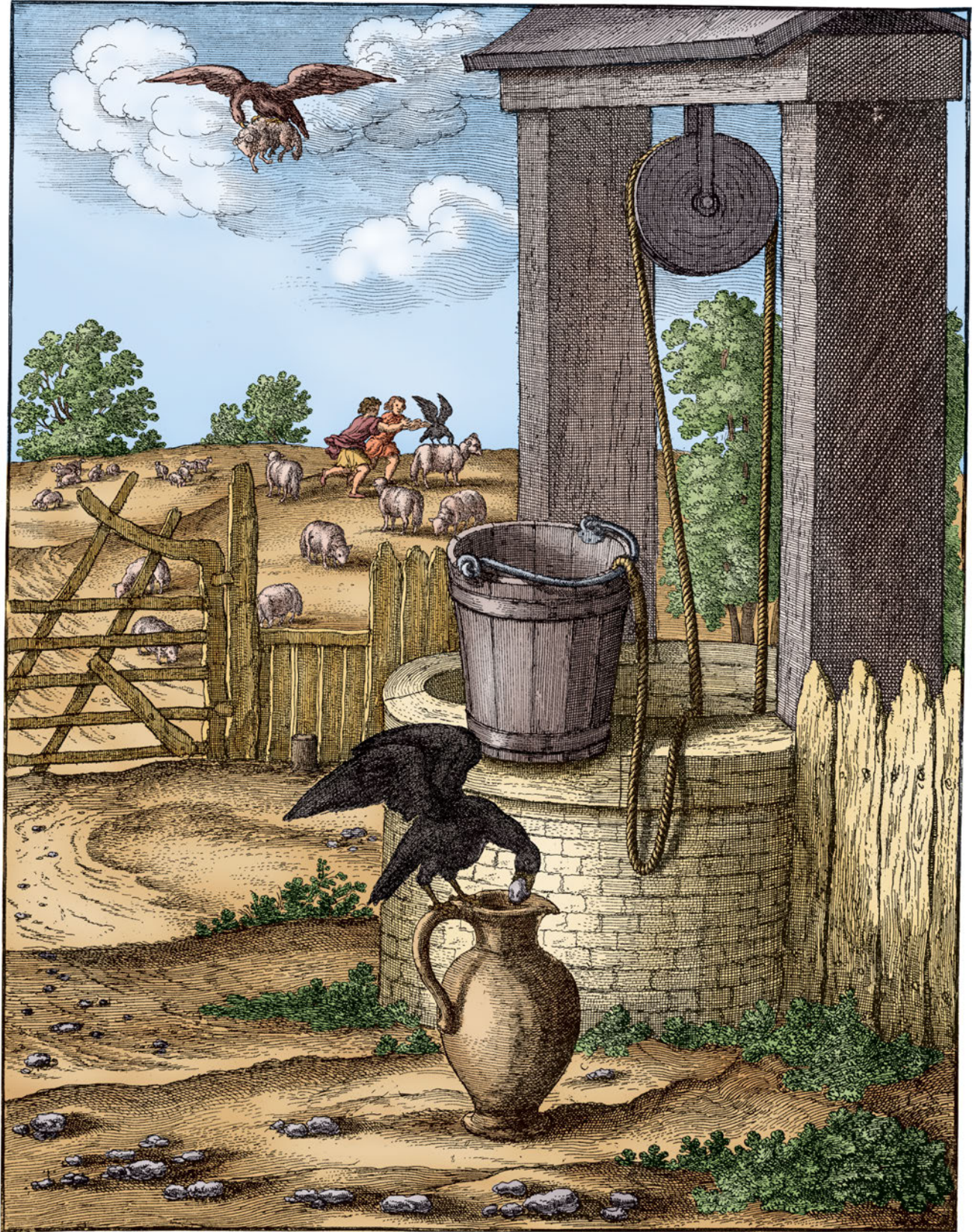

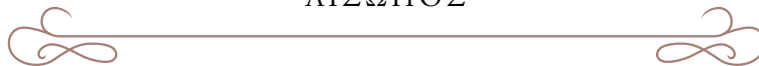

Ο κόρακας και ο αμφορέας

Ενας διψασμένος κόρακας βρήκε κάποτε έναν μεγάλο αμφορέα, ο οποίος είχε λίγο νερό στον πάτο του. Ανέβηκε στο χείλος του αμφορέα και βούτηξε μέσα το ράμφος του, αλλά είδε ότι δεν έφτανε να πει. Μετά προσπάθησε να χύσει το νερό έξω, αλλά πάλι δεν τα κατάφερε, γιατί ο αμφορέας ήταν πολύ βαρύς και δεν μπορούσε να τον γείρει.

Κάθισε και σκέφτηκε για πολλή ώρα και μετά πήρε ένα πετραδάκι και το πέταξε μέσα στον αμφορέα. Έριξε έπειτα άλλο ένα πετραδάκι, μετά άλλο ένα και ύστερα κι άλλο, κι άλλο. Είδε, τότε, ότι κάθε φορά που έριχνε κι ένα πετραδάκι μέσα στον αμφορέα, η στάθμη του νερού ανέβαινε λίγο. Ύστερα από την παρατήρησή του αυτή, έριξε τόσα πολλά πετραδάκια, ώστε το νερό έφτασε ψηλά στον αμφορέα και έτσι μπόρεσε να πει νερό.

Η αλεπού και η λιονταρίνα

Σ' ένα πυκνό δάσος ζούσε κάποτε μια λιονταρίνα με το λιονταράκι της. Μια μέρα έτυχε να περνά από εκεί μια αλεπού με τα τέσσερα αλεπουδάκια της. Όταν είδε τη λιονταρίνα να έχει κοντά της ένα μόνο μικρό, άρχισε να την κοροϊδεύει και να της λέει:

«Κρίμα τόσο μεγάλη μάνα, να γεννά μόνο ένα μικρό! Εγώ, αν και είμαι μικρή, βλέπεις πόσα πολλά παιδιά μπορώ να γεννώ;»

Τότε η λιονταρίνα θύμωσε πολύ για την προσβολή αυτή και της φώναξε αγριεμένη:

«Ναι, εγώ γεννώ ένα μόνο μικρό, αλλά είναι λιοντάρι!»

Τα βατράχια που ζητούσαν βασιλιά

Πολλά βατράχια ζούσαν μαζί σε μια λίμνη. Όταν καμιά φορά διαφωνούσαν σε κάτι, δεν είχαν κάποιον να τους πει ποιο ήταν το σωστό, κάποιον που να τους κυβερνάει δίκαια.

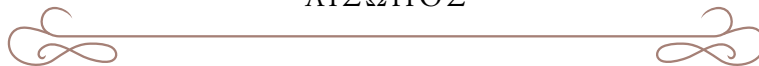
Γι' αυτό μια μέρα έστειλαν έναν αντιπρόσωπό τους στον θεό Δία, για να τον παρακαλέσουν να τους στείλει έναν βασιλιά. Ο Δίας, ξέροντας την αγαθότητά τους, τους πέταξε μέσα στη λίμνη ένα κομμάτι ξύλο. Από τον θόρυβο που έκανε αυτό όταν έπεσε στη λίμνη, τρόμαξαν και βούτηξαν φοβισμένοι μέσα στο νερό.

Ύστερα, όμως, από μερικές μέρες ξεθάρρεψαν κι ανέβαιναν και κάθονταν πάνω στο ξύλο αυτό. Δεν τους άρεσε, όμως, να έχουν βασιλιά τους ένα τέτοιο άψυχο πράγμα. Ήθελαν κάτι ζωντανό.

Έστειλαν, λοιπόν, ξανά τον αντιπρόσωπό τους στον Δία και τον παρακάλεσαν να τους στείλει έναν άλλο βασιλιά. Ο Δίας τους έστειλε τότε για βασιλιά τους ένα χέλι. Όμως και πάλι τα βατράχια δεν έμειναν ικανοποιημένα. Θεώρησαν το χέλι λίγο αγαθιάρικο και ακατάλληλο για βασιλιά τους. Γι' αυτό έστειλαν για τρίτη φορά τον αντιπρόσωπό τους στον Δία και τον παρακάλεσαν να τους στείλει άλλο βασιλιά.

Τότε ο Δίας θύμωσε και τους έστειλε για βασιλιά τους έναν πελαργό, που δεν άργησε να φάει όλα τα βατράχια.

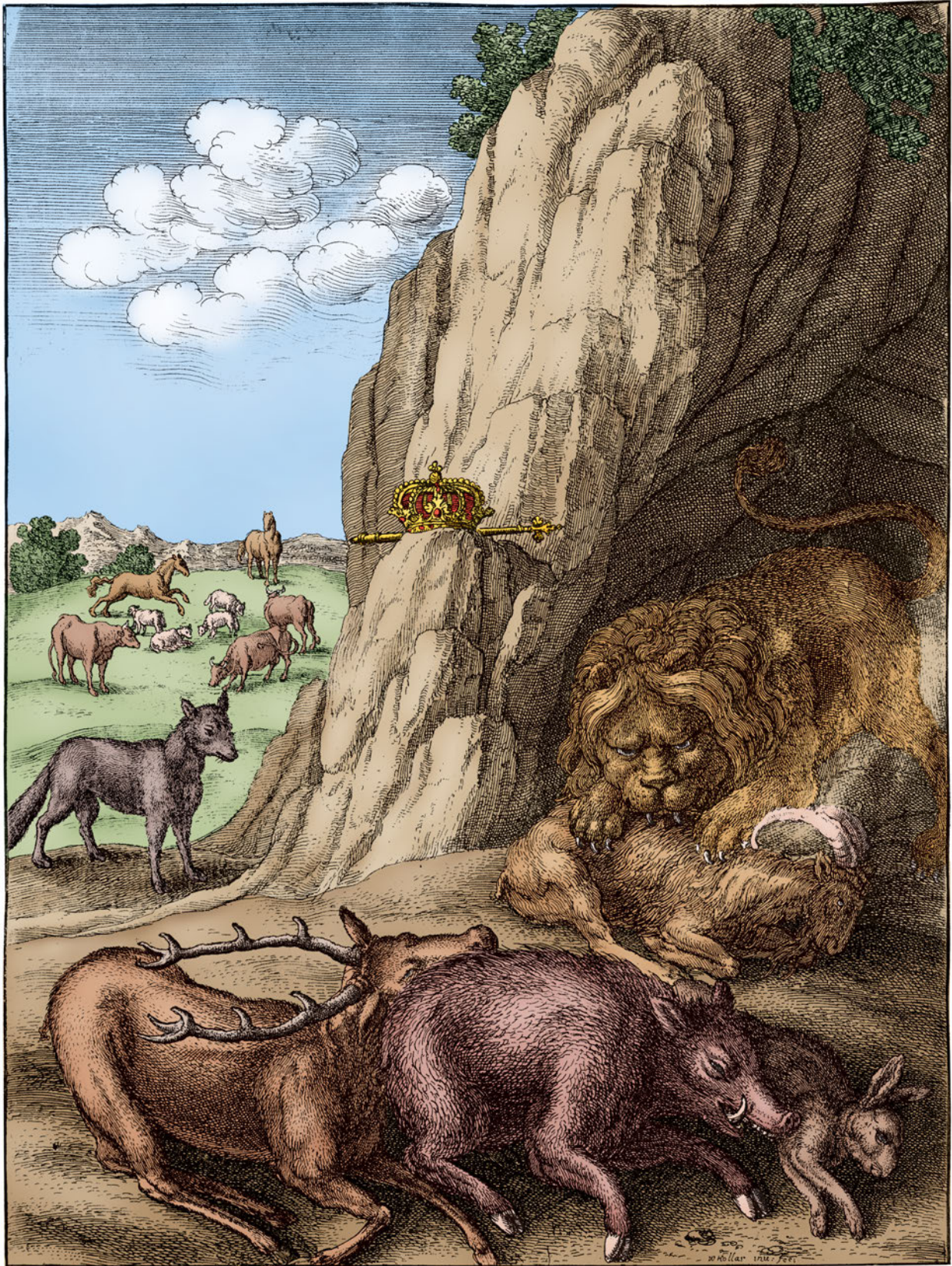
Το γέρικο λιοντάρι

Ενα λιοντάρι είχε γεράσει πολύ. Του κοβόταν η ανάσα, και τα πόδια του δεν το κρατούσαν όταν προσπαθούσε να τρέξει για να πιάσει κάποιο ζώο. Έτσι, άρχισε να υποφέρει από έλλειψη τροφής. Σκέφτηκε τότε να κάνει μια πονηριά. Ξάπλωσε σε μια σπηλιά και υποκρινόταν ότι ήταν πολύ άρρωστο. Τα άλλα ζώα άκουγαν τα ψεύτικα βογκητά του και το λυπόντουσαν. Τα πιο πονόψυχα σκέφτηκαν ότι έπρεπε να του προσφέρουν τη βοήθειά τους. Καθώς, όμως, ένα ένα πήγαινε να το επισκεφθεί στη σπηλιά του, το λιοντάρι το άρπαζε και το έτρωγε.

Κάποια μέρα μια αλεπού πήγε στην είσοδο της σπηλιάς και πολύ ευγενικά ρώτησε το λιοντάρι αν ένιωθε καλύτερα.

«Μη στέκεσαι εκεί έξω, αγαπητή μου αλεπού», της είπε εκείνο. «Έλα μέσα για να μου πεις τα νέα του δάσους. Δεν έχω μάθει τίποτα, έτσι ξαπλωμένος που είμαι μόνος μου εδώ μέσα».

«Η μεγαλειότητά σου πρέπει να με συγχωρήσει», απάντησε η αλεπού. «Πρόσεξα κάτι που με έκανε ν' ανησυχήσω. Από όλα τα ίχνη των ζώων που οδηγούν προς τη σπηλιά σου, δεν είδα κανένα να βγαίνει ξανά προς τα έξω!»

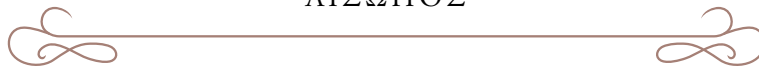
Το ελάφι στη λιμνούλα

Ενα νεαρό ελάφι πήγε σε μια λιμνούλα να πει νερό. Καθώς έσκυψε το κεφάλι του, είδε την εικόνα του μέσα στο καθαρό νερό της λιμνούλας. Τα μεγάλα και γεμάτα διακλαδώσεις κέρατά του το γέμισαν υπερφάνεια και ικανοποίηση. Όμως τα πόδια του του φάνονταν λεπτά και αδύναμα, συγκριτικά με το υπόλοιπο σώμα του. Ένωσε τότε ντροπή για τα πόδια του.

Εκείνη τη στιγμή ο θόρυβος από τα κυνηγόσκυλα το προειδοποίησε ότι έρχονταν κυνηγοί. Έφυγε αμέσως και έτρεξε τόσο γρήγορα, που σε λίγο άφησε πολύ πίσω του τους κυνηγούς και τα σκυλιά. Φαινόταν έτσι ότι θα γλίτωνε, αν κάποια στιγμή τα μεγάλα του κέρατα δεν μπερδεύονταν στα χαμηλά κλαδιά των δέντρων του πυκνού δάσους, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να φύγει. Έτσι οι κυνηγοί το πρόλαβαν και το έπιασαν.

«Πόσο λάθος είχα!» σκέφτηκε. «Τα πόδια μου, που τα περιφρόνησα, θα με έσωζαν, αν δεν με πρόδιδαν τα ωραία κέρατά μου».

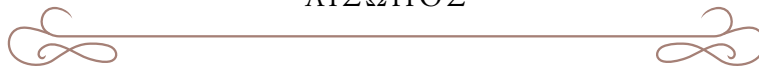
Το λιοντάρι και ο ποντικός

Κάποιο βράδυ ένα λιοντάρι κοιμόταν ήσυχο στη σπηλιά του. Ξαφνικά, ένας ποντικός σκαρφάλωσε πάνω στο σώμα του. Τότε το λιοντάρι ξύπνησε ενοχλημένο, έπιασε τον ποντικό κι ήταν έτοιμο να τον φάει. Ο ποντικός έβαλε τότε τα κλάματα και άρχισε να το παρακαλεί να τον λυπηθεί και να μην τον φάει. Του υποσχέθηκε, μάλιστα, πως αν τον άφηνε να φύγει, θα έβρισκε τρόπο να του ξεπληρώσει αργότερα τη χάρη του αυτή.

Το λιοντάρι γέλασε και τον άφησε να φύγει.

Ύστερα από κάμποσο καιρό, δυο κυνηγοί έστησαν παγίδα στο λιοντάρι και το έπιασαν. Το έδεσαν μ' ένα χοντρό σκοινί στον κορμό ενός δέντρου, μέχρι να το πάρουν και να το πουλήσουν στο τσίρκο. Για καλή του, όμως, τύχη ο ίδιος ποντικός έτυχε να περνάει την ώρα εκείνη από εκεί. Άκουσε το λιοντάρι που αναστέναζε κι έτρεξε κοντά του. Το αναγνώρισε και αμέσως του ξεπλήρωσε τη χάρη που του είχε κάνει. Με τα σουβλερά δόντια του έκοψε το σχοινί και το ελευθέρωσε.

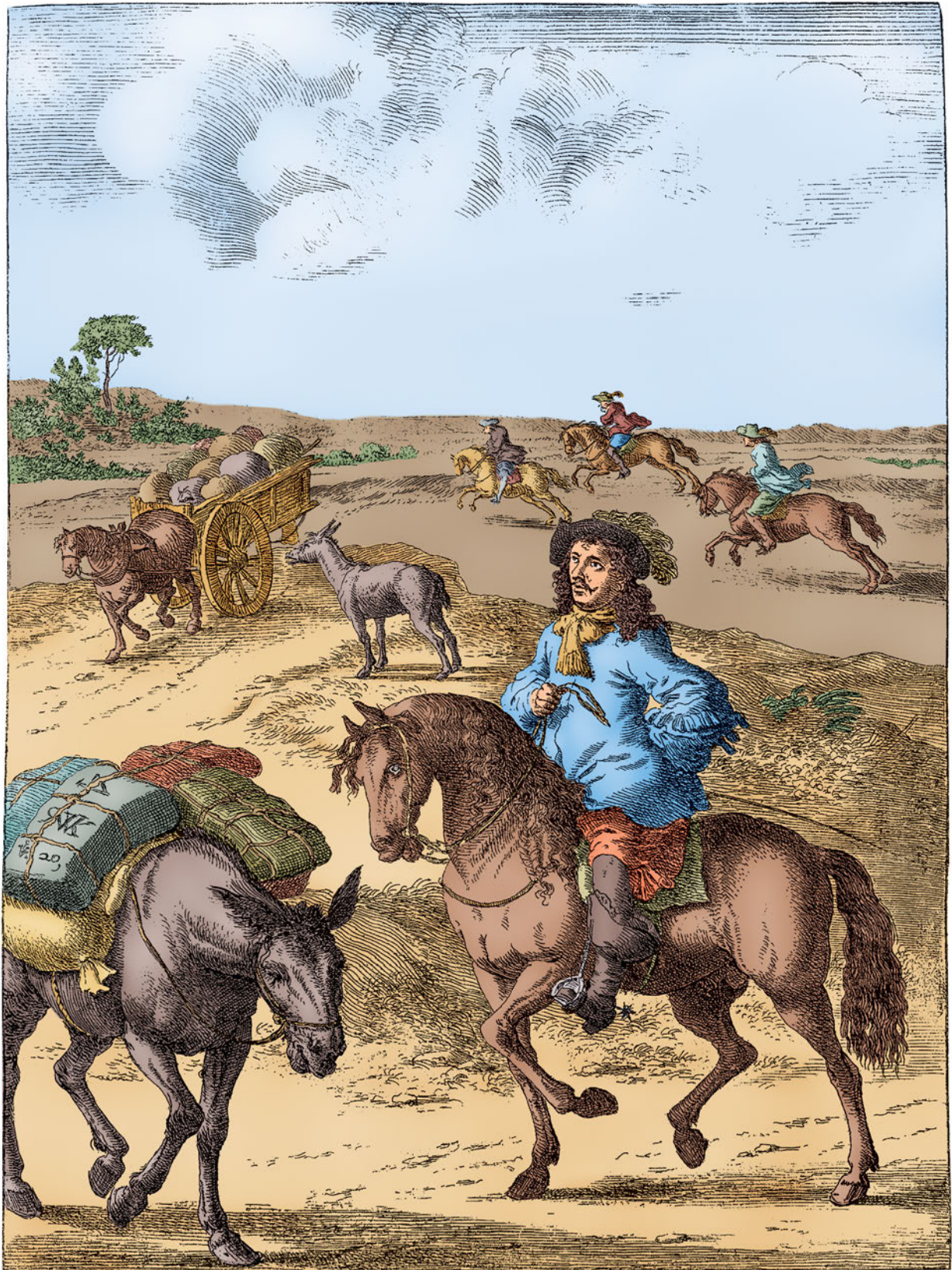
Ο γάιδαρος και το άλογο

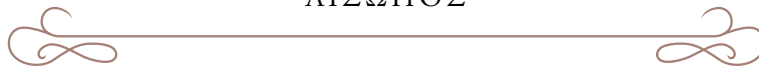
Ενας χωρικός είχε, μαζί με τ' άλλα ζώα του σπιτιού του, έναν γάιδαρο κι ένα άλογο. Τον γάιδαρο τον χρησιμοποιούσε για τις πιο βαριές δουλειές του. Τον φόρτωνε με τα διάφορα πράγματα που ήθελε να μεταφέρει, ενώ το άλογο το χρησιμοποιούσε μόνο για να το καβαλάει και να πηγαίνει βόλτα.

Γι' αυτό ο γάιδαρος συχνά παραπονιόταν για την κακή του τύχη και μακάριζε το άλογο που καλοπερνούσε, χωρίς καθόλου να κουράζεται.

Κάποτε, όμως, άρχισε στον τόπο αυτό ένας πόλεμος. Τότε ένας στρατιώτης πήρε το άλογο από τον χωρικό, για να πάει να πολεμήσει τους εχθρούς της χώρας του.

Την άλλη κιόλας μέρα το άλογο πληγώθηκε σε μια μάχη και λίγο έλειψε να σκοτωθεί. Όταν το έμαθε αυτό ο γάιδαρος, άλλαξε γνώμη για το άλογο και την τύχη του, λέγοντας πως ποτέ δεν θα ήθελε να είναι στη θέση του.

Ο ψαράς και το μικρό ψάρι

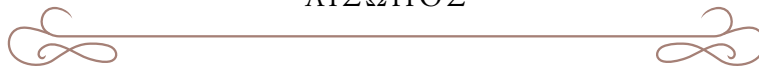
Μια μέρα ένας ψαράς κατέβηκε στην παραλία και άρχισε να ψαρεύει εκεί με το καλάμι του. Κάποια στιγμή ένωσε ένα τράνταγμα στην κλωστή που είχε δέσει το αγκίστρι. Ύψωσε τότε το καλάμι του και όταν βγήκε το αγκίστρι από το νερό, είδε να έχει πιαστεί σ' αυτό ένα μικρό ψαράκι. Έβγαλε τότε με προσοχή το αγκίστρι από το στόμα του ψαριού και την ίδια στιγμή εκείνο άρχισε να τον παρακαλεί και να του λέει:

«Καλέ μου ψαρά, άφησέ με να γυρίσω πίσω στη θάλασσα. Μην με κρατήσεις. Δεν βλέπεις πόσο μικρό είμαι; Είναι προτιμότερο να με αφήσεις τώρα ελεύθερο και, όταν μεγαλώσω να με ξαναπιάσεις. Τότε η ωφέλειά σου θα είναι μεγάλη, γιατί θα έχω να σου δώσω αρκετό φαγητό».

Ο ψαράς, όμως, δεν άκουσε τα παρακάλια του και του είπε:

«Και πού ξέρω εγώ πως όταν μεγαλώσεις θα σε ξαναπιάσω; Προτιμώ να σε κρατήσω τώρα που σ' έχω στα χέρια μου, κι εσύ είσαι μικρό».

Ο κυνηγός και το λιοντάρι

Κάποτε ένας κυνηγός κι ένα λιοντάρι ταξίδευαν παρέα. Κάποια στιγμή πάνω στη συζήτηση, δεν άργησε να ξεσπάσει καβγάς μεταξύ τους για το ποιος είναι πιο δυνατός, το λιοντάρι ή ο άνθρωπος.

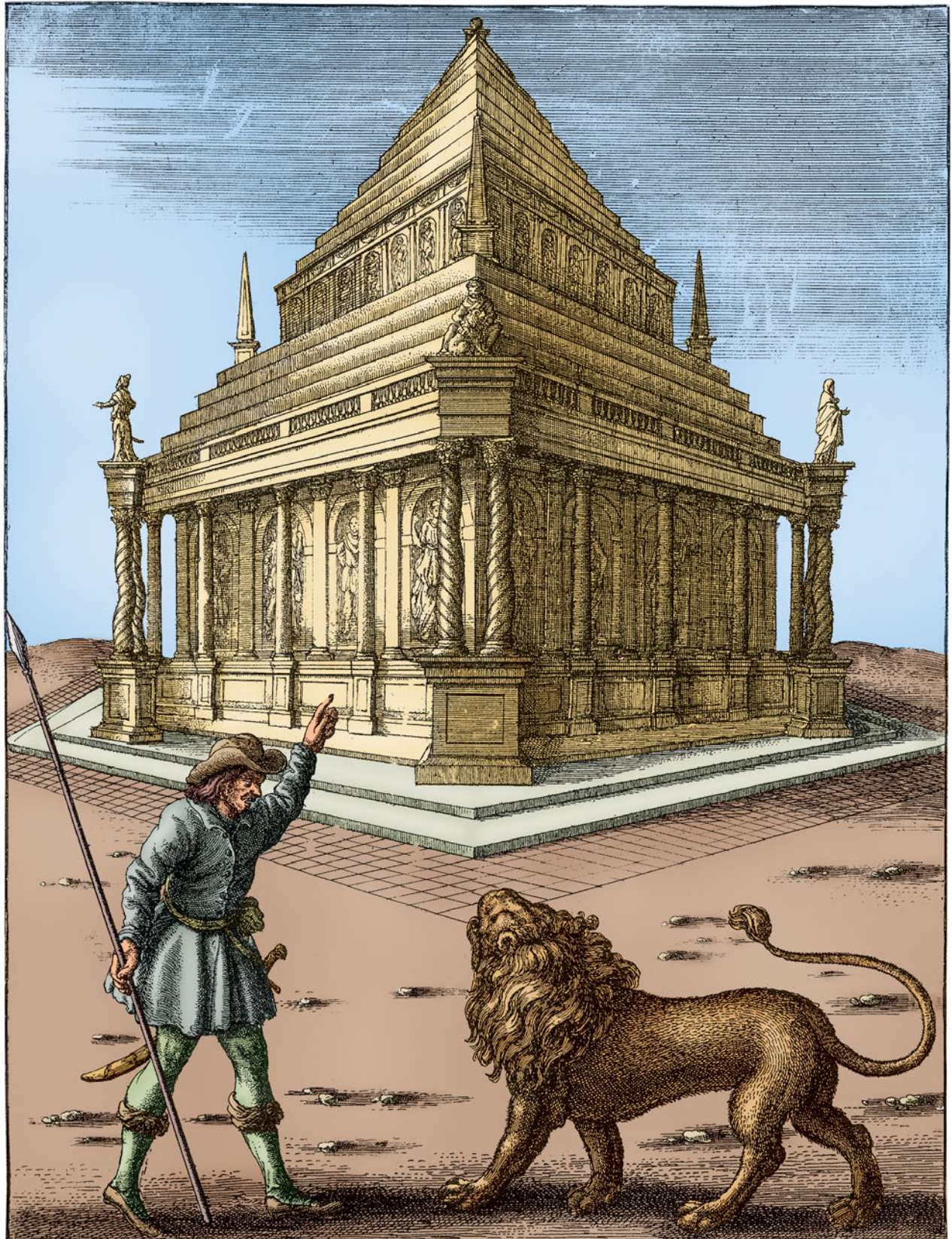
«Εμείς είμαστε τα πιο δυνατά πλάσματα του κόσμου», είπε το λιοντάρι.

«Δεν είναι αλήθεια αυτό», είπε ο κυνηγός και πρόσθεσε:

«Οι άνθρωποι είναι πιο δυνατοί. Κοίτα», είπε στο λιοντάρι, δείχνοντάς του ένα μνημείο στην άκρη του δρόμου. «Ο γλύπτης σκάλισε τον ανδριάντα του Ηρακλή την ώρα που έπνιγε το λιοντάρι της Νεμέας. Αυτό δείχνει ότι οι άνθρωποι είναι δυνατότεροι από τα λιοντάρια».

Το λιοντάρι χαμογέλασε ειρωνικά και είπε:

«Αν τα λιοντάρια ήθελαν να ασχοληθούν με τη γλυπτική, θα έβλεπες πολλά λιοντάρια γλύπτες να σκαλίζουν στα έργα τους λιοντάρια που κατασπαράζουν ανθρώπους».

Η καβουρίνα και η κόρη της

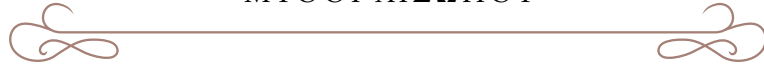
Μια μέρα μια καβουρίνα βγήκε για βόλτα στην ακρογιαλιά μαζί με την κόρη της. Ήθελε να της μάθει πώς να περπατά στην άμμο και στα βότσαλα της παραλίας και πώς να βρίσκει την τροφή της.

«Πρέπει να περπατάς ίσια», είπε η καβουρίνα στην κόρη της. «Σε βλέπω που πηγαίνεις λοξά, δεν προχωράς ίσια αλλά προς το πλάι. Τίποτα δεν είναι χειρότερο απ' αυτό. Θα κάνεις κακή εντύπωση σ' αυτούς που σε βλέπουν».

Προσπαθούσε η μικρή καβουρίνα, αλλά δεν τα κατάφερε. Είπε τότε στη μητέρα της: «Δείξε μου, μαμά, πώς να περπατάω σωστά».

Άρχισε, λοιπόν, η καβουρίνα να περπατά όσο πιο ίσια μπορούσε. Τελικά όμως πήγαινε κι εκείνη λοξά, αφού τα πόδια των καβουριών είναι φτιαγμένα έτσι που δεν μπορούν να περπατούν ίσια.

«Λυπάμαι, μανούλα», είπε τότε η μικρή καβουρίνα στη μαμά της, «αλλά τι να κάνω όταν έχω μόνο το δικό σου παράδειγμα να ακολουθήσω;».

Ο σκύλος που καθρεφτίζεται στο νερό

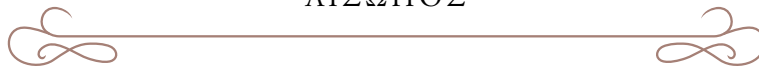
Ενας σκύλος έκλεψε ένα κομμάτι κρέας από την κουζίνα και πήγε να το φάει με την ησυχία του.

Κρατώντας το κομμάτι κρέας στο στόμα του, πήγε να περάσει πάνω από μια μικρή γέφυρα σ' ένα ήσυχο ποταμάκι. Τότε έτυχε να κοιτάξει κάτω και είδε τον εαυτό του να καθρεφτίζεται στο ήσυχο νερό σαν σε καθρέφτη. Ο άπληστος σκύλος νόμισε ότι είναι ένας άλλος σκύλος που κραούσε στο στόμα του ένα μεγαλύτερο κομμάτι κρέας.

Τότε, άνοιξε το στόμα του, πήδηξε στο ποταμάκι και προσπάθησε να αρπάξει το κρέας από το στόμα του άλλου σκύλου που έβλεπε στο νερό. Φυσικά δεν άρπαξε τίποτε, αφού δεν υπήρχε άλλος σκύλος πραγματικά. Και ταυτόχρονα έχασε από το στόμα του και το δικό του κρέας, που έπεσε στο ποτάμι και το παρέσυρε μακριά το νερό.

Όταν κατάφερε να βγει από το ποταμάκι, στάθηκε λυπημένος και σκέφτηκε το κρέας που είχε χάσει, συνειδητοποιώντας την ανοησία που έκανε.

Ο κόκορας και το λαμπερό πετράδι

Ενας νεαρός κόκορας, παρέα με δυο τρεις κότες, έτρεχαν μέσα στο αγρόκτημα ψάχνοντας να βρουν φαγητό. Κάποια στιγμή, ενώ έξιχνε έναν σωρό με άχυρα, βρήκε ένα λαμπερό πετράδι. Κατάλαβε αμέσως ότι ήταν κάτι πολύτιμο, αλλά χωρίς να ξέρει καλά τι να το κάνει, αναφώνησε:

«Αν αυτό το πολύτιμο πετράδι το είχε βρει ο ιδιοκτήτης του και όχι εγώ, θα το είχε τοποθετήσει σε ξεχωριστή θέση. Αλλά εγώ έψαχνα για φαγητό, και όχι για κοσμήματα. Από την πλευρά μου, θα προτιμούσα να έχω έναν κόκκο λαχταριστού κριθαριού, παρά όλα τα κοσμήματα του κόσμου».

Ο αετός και το σκαθάρι

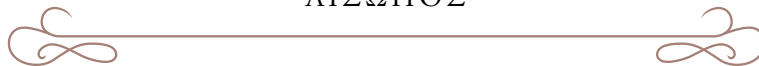
Ενας αετός καταδίωκε έναν λαγό σε ένα λιβάδι. Ο λαγός, τρομαγμένος, είδε ένα σκαθάρι και το ικέτευσε να τον βοηθήσει. Το σκαθάρι όταν είδε να πλησιάζει κοντά ο αετός, τον παρακάλεσε να μην αρπάξει τον λαγό. Όμως ο αετός, περιφρονώντας το μικρό σκαθάρι, σκότωσε τον λαγό.

Το σκαθάρι από εκείνο το γεγονός και μετά ήθελε να κάνει κακό στον αετό. Έτσι, παρατηρούσε τη φωλιά του και όποτε εκείνος γεννούσε αυγά, το σκαθάρι τα σήκωνε, τα κυλούσε έξω από τη φωλιά και τα κατέστρεφε.

Ο αετός άλλαξε πολλές φωλιές, αλλά δεν κατάφερε να γλιτώσει τα αυγά του από το σκαθάρι. Τότε κατέφυγε στον Δία –ο αετός είναι άλλωστε το ιερό πουλί του θεού– και τον παρακάλεσε να του δώσει έναν τρόπο για να φτιάξει μια ασφαλή φωλιά.

Ο Δίας επέτρεψε στον αετό να αφήσει τα αυγά στην αγκαλιά του, αλλά το σκαθάρι το είδε, έφτιαξε μια μπάλα από κοπριά και την έριξε στην αγκαλιά του Δία. Ο θεός, θέλοντας να πετάξει από πάνω του την κοπριά, πέταξε και τα αυγά του αετού. Από τότε οι αετοί δεν γεννούν τα αυγά τους στην εποχή των σκαθαριών.

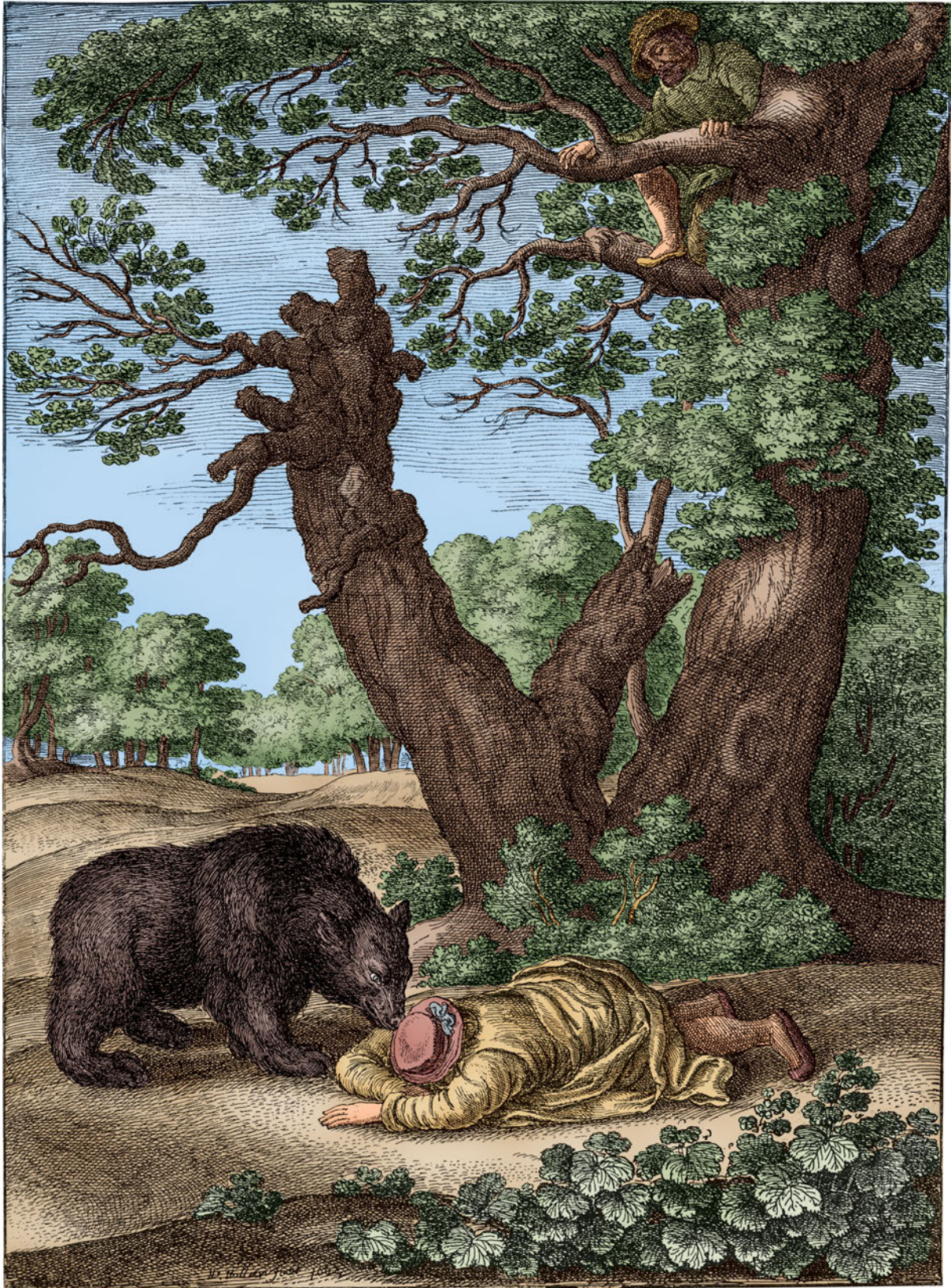

Οι ταξιδιώτες και η αρκούδα

Ηταν δυο φίλοι που περπατούσαν μαζί στον ίδιο δρόμο, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε μπροστά τους μια αρκούδα. Τότε ο ένας από αυτούς έτρεξε και σκαρφάλωσε στο πρώτο δέντρο που βρήκε μπροστά του και κρύφτηκε στα κλαδιά του. Όμως ο άλλος δεν πρόλαβε να κρυφτεί. Έτσι, ακριβώς τη στιγμή που κινδύνευε να τον πιάσει η αρκούδα, αυτός ξάπλωσε στο έδαφος και έκανε τον πεθαμένο.

Η αρκούδα πλησίασε κοντά του και άρχισε να τον μυρίζει με τη μουσούδα της, ενώ έγλειφε τα αυτιά του με τη γλώσσα της. Ο άνθρωπος έμενε ακίνητος και κρατούσε την ανάσα του. Κι αυτό γιατί είχε ακούσει ότι η αρκούδα δεν αγγίζει τους πεθαμένους.

Όταν πια το άγριο θηρίο έφυγε, ο φίλος του κατέβηκε από το δέντρο και ρώτησε τον σύντροφό του τι του είχε ψιθυρίσει η αρκούδα στο αυτί. Εκείνος του απάντησε: «Να σου πω: “Κοίτα καλά”, με συμβούλεψε, “μην ξαναταξιδέψεις ποτέ μαζί με τέτοιους φίλους, που σε παρατούν μόνο σου στον κίνδυνο”».

Η λεοπάρδαλη, ο γάιδαρος και η αλεπού

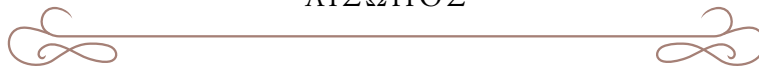
Μια φορά κι έναν καιρό η λεοπάρδαλη, ο γάιδαρος και η αλεπού συμφώνησαν να συνεργαστούν μεταξύ τους και βγήκαν και οι τρεις μαζί για κυνήγι. Η λεοπάρδαλη ήταν πολύ δυνατή, ο γάιδαρος έτρεχε γρήγορα κι η αλεπού είχε καλή όσφρηση.

Πραγματικά μπόρεσαν και έπιασαν μαζί αρκετά ζώα. Αφού τελείωσαν το κυνήγι, η λεοπάρδαλη είπε στον γάιδαρο να κάνει τη μοιρασιά.

Ο γάιδαρος χώρισε τα ζώα που έπιασαν σε τρία ίσα μερίδια και παρακάλεσε τους άλλους να διαλέξουν. Όταν η λεοπάρδαλη είδε ότι ο γάιδαρος δεν της είχε δώσει το μεγαλύτερο μέρος του κυνηγιού, πήδηξε πάνω του και τον έφαγε. Έπειτα ανέθεσε στην αλεπού να ξαναμοιράσει το κυνήγι.

Η αλεπού έβαλε σχεδόν όλα τα ζώα που είχαν πιάσει από τη μία μεριά, σαν ένα μερίδιο, αφήνοντας από την άλλη μόνο κάτι ψιλοπράγματα για τον εαυτό της, και ύστερα κάλεσε τη λεοπάρδαλη να διαλέξει. Τότε τη ρώτησε η λεοπάρδαλη ποιος της είχε μάθει να κάνει τη μοιρασιά τόσο καλά. Και η αλεπού απάντησε: «Το κακό τέλος του γάιδαρου, βέβαια!».

Οι ποντικοί και οι νυφίτσες

Μια φορά και έναν καιρό, οι ποντικοί έκαναν πόλεμο με τις νυφίτσες και έχαναν συνέχεια. Έκαναν συμβούλιο για να συζητήσουν το πρόβλημα και αποφάσισαν ότι οι ήττες τους οφείλονταν στην έλλειψη κατάλληλων αρχηγών. Έτσι, διάλεξαν μερικούς από τους πιο θαρραλέους ποντικούς και τους ψήφισαν για στρατηγούς.

Αυτοί οι στρατηγοί ήθελαν να έχουν πιο εντυπωσιακή εμφάνιση από τους υπόλοιπους· γι' αυτό κατασκεύασαν ο καθένας από ένα ζευγάρι κέρατα και τα έβαλαν στο κεφάλι τους. Την επόμενη μερα έγινε μια νέα μάχη, και πάλι οι ποντικοί έχασαν από τις νυφίτσες. Ωστόσο αυτή τη φορά έγινε κάτι διαφορετικό: Όλα τα άλλα ποντίκια έτρεξαν να βρουν καταφύγιο στις τρύπες τους, και φυσικά χώθηκαν εύκολα μέσα. Όμως οι στρατηγοί δεν χωρούσαν να μπουν – τους εμπόδιζαν τα κέρατα που είχαν βάλει στο κεφάλι τους. Έτσι τους έπιασαν οι νυφίτσες και τους έφαγαν όλους.

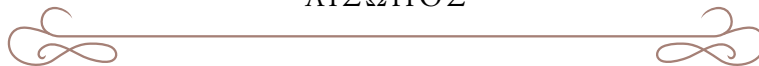
Το μυρμήγκι και η μύγα

Μια μέρα ένα μυρμήγκι και μια μύγα τσακώνονταν για το ποιο είναι καλύτερο.

«Είσαι ένα αργό έντομο που σέρνεσαι στο χώμα!» είπε η μύγα στο μυρμήγκι. «Πώς μπορείς να συγκριθείς μαζί μου; Εγώ έχω φτερά και πετάω σαν πουλί. Μπαίνω στα ανάκτορα και κάθομαι πάνω στο κεφάλι των βασιλιάδων. Μπορώ να επισκεφτώ τους βωμούς των θεών και δοκιμάζω πρώτα εγώ τις προσφορές των ανθρώπων. Κάθε γιορτή είναι ανοιχτή για μένα. Τρώω και πίνω από τα καλύτερα φαγητά και ποτά, αντί να ζω για μέρες με δύο ή τρεις κόκκους καλαμποκιού όπως εσύ».

«Όλα αυτά είναι πολύ ωραία», απάντησε το μυρμήγκι, «αλλά άκουσέ με. Καμαρώνεις για τα γλέντια σου, αλλά ξέρεις ότι η τροφή σου δεν είναι πάντα τόσο εκλεκτή. Μερικές φορές αναγκάζεσαι να τρως από την κοπριά των ζώων, που εγώ ποτέ δεν θα άγγιζα. Όσο για το ότι ανεβαίνεις πάνω στα κεφάλια βασιλιάδων, ξέρεις πολύ καλά ότι είτε πατάς στο κεφάλι ενός αυτοκράτορα είτε ενός γαϊδουριού (και πηγαίνεις τόσο συχνά στον έναν όσο και στον άλλον), σε διώχνουν αμέσως και οι δύο, γιατί δεν σε αντέχουν. Και στους βωμούς των θεών, πράγματι, εκεί και οπουδήποτε αλλού σε θεωρούν ως βρόμικο και ενοχλητικό ζώο. Και τον χειμώνα, ενώ εγώ τρέφομαι άνετα με τους καρπούς του κόπου μου, εσύ και οι φίλοι σου πεθαίνετε από το κρύο, την πείνα και την κούραση. Χάνω τον χρόνο μου μιλώντας μαζί σου. Οι φλυαρίες δεν θα γεμίσουν ούτε το καλάθι ούτε το ντουλάπι μου».

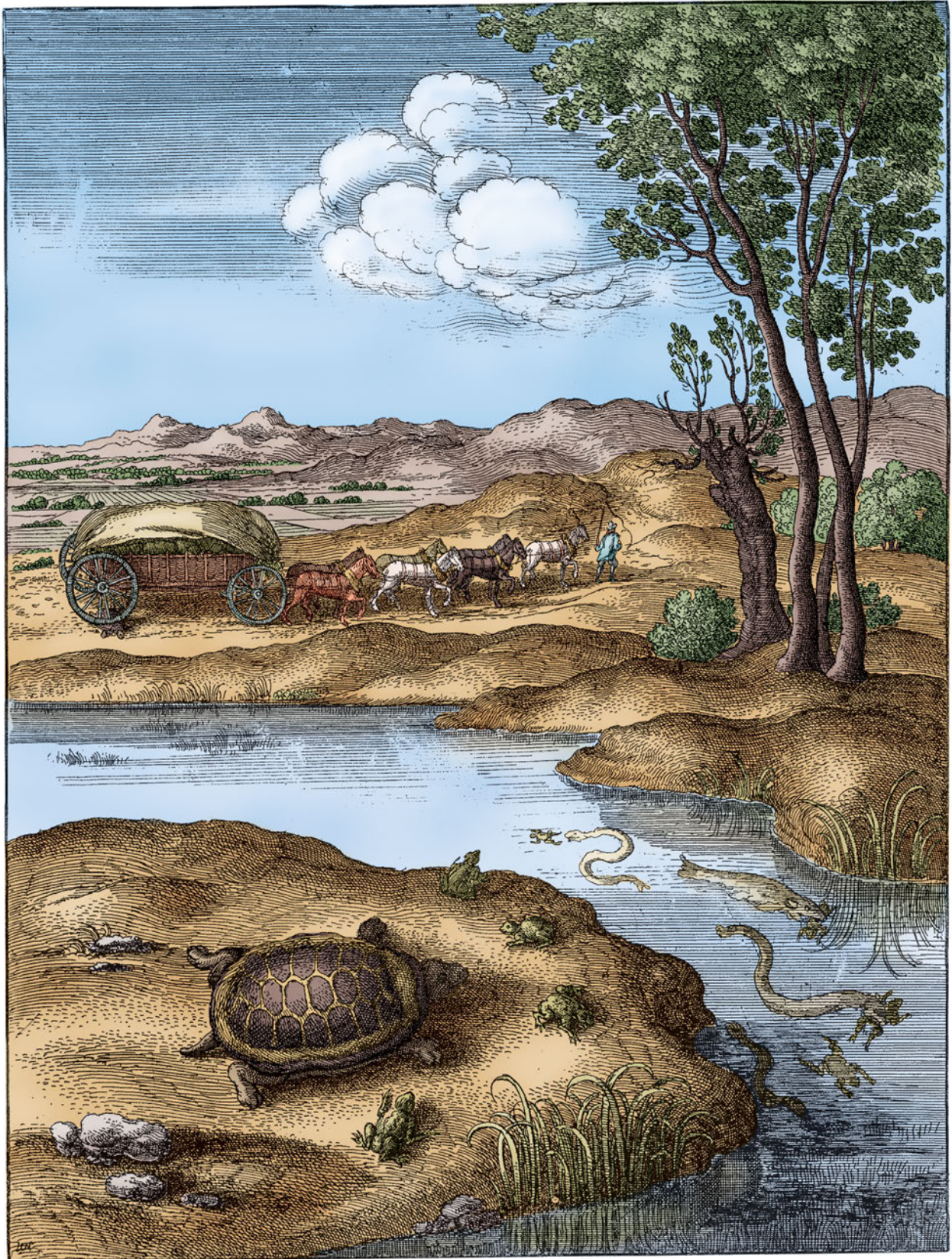

Η χελώνα και τα βατραχία

Μια μικρή χελωνίτσα που ζούσε στην άκρη ενός ποταμού ένιωθε πολύ δυστυχισμένη που όλη της τη ζωή έπρεπε να κουβαλάει το βαρύ καβούκι της. Παρατηρούσε τα μικρά και ανάλαφρα βατραχάκια που όλη μέρα πηδούσαν στο ποτάμι και κολυμπούσαν στο νερό και τα ζήλευε.

Η μαμά της της έλεγε να μη στενοχωριέται, γιατί κάποια μέρα το καβούκι που τη στενοχωρούσε μπορεί να της έσωζε τη ζωή! Έτσι κι έγινε.

Μια μέρα που η χελώνα και τα βατραχάκια πήγαν βόλτα στην άκρη του ποταμού, πέρασε ένα μεγάλο κάρο φορτωμένο με σιτάρι που το έσερναν επτά άλογα. Παρότι ευκίνητα τα βατραχία, δεν κατάφεραν να ξεφύγουν από την πορεία του. Τα άλογα πέρασαν πάνω από τη χελώνα και τα βατραχάκια, και τα πάτησαν με τα δυνατά τους πόδια. Το σκληρό καβούκι έσωσε τη μικρή χελώνα, ενώ τα βατραχάκια δεν τα κατάφεραν.

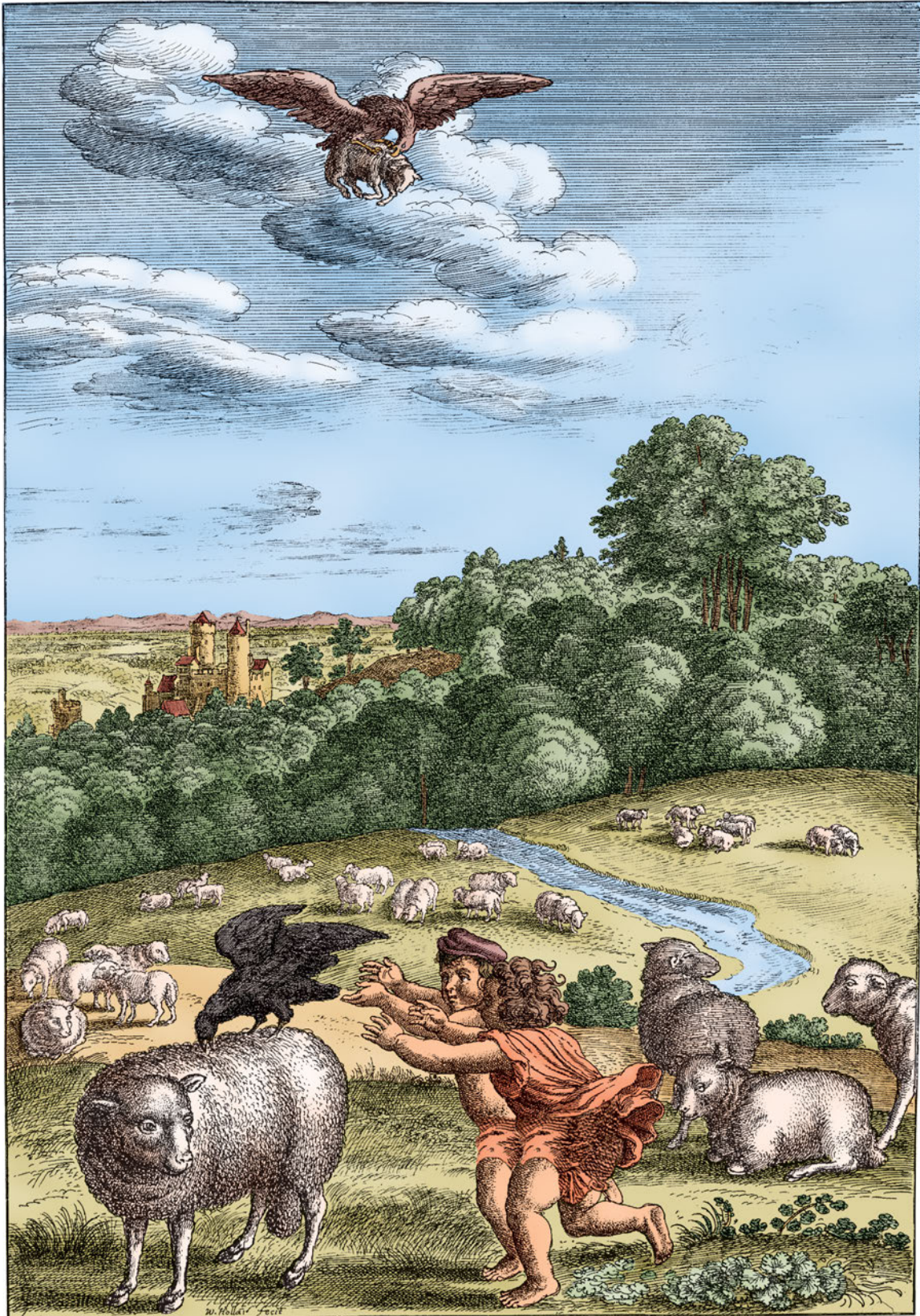

Ο αετός, η καλιακούδα και ο βοσκός

Ηταν ένας αετός που πετούσε ψηλά ψάχνοντας για τροφή. Είδε ένα κοπάδι πρόβατα, όρμησε με μεγάλη ταχύτητα και άρπαξε ένα αρνί. Τον είδε, λοιπόν, μια καλιακούδα, η οποία ζήλεψε και θέλησε να τον μιμηθεί.

Ρίχτηκε λοιπόν κι αυτή προς το κοπάδι, κουνώντας δυνατά τα φτερά της, και επιτέθηκε σε ένα κριάρι. Έμπηξε τα νύχια της στο μαλλί του ζώου και προσπάθησε να το σηκώσει ψηλά. Όμως δεν είχε τη δύναμη του αετού και δεν τα κατάφερε. Τα νύχια της μπλέχτηκαν στο μαλλί του κριαριού και δεν μπορούσε να ξεφύγει. Έτσι, τίναξε απελπισμένη τα φτερά της, ώσπου ο βοσκός την αντιλήφθηκε και πήγε και την έπιασε.

Στη συνέχεια ψαλίδισε τις άκρες των φτερών της, και όταν έφτασε το βράδυ, την πήγε στην καλύβα του. Εκεί τα παιδιά του τον ρώτησαν τι πουλί είναι αυτό και ο βοσκός αποκρίθηκε: «Καλιακούδα, είναι ολοφάνερο, άλλο αν η ίδια νομίζει πως είναι αετός».

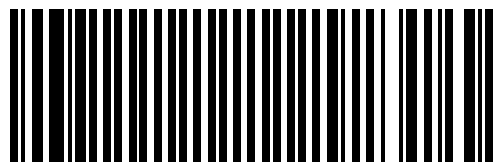
Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία.

Το παρόν βιβλίο σύμφωνα με τις Υπουργικές Αποφάσεις 142611/ΓΔ4 – 28/11/2024 και 145275/ΓΔ4 – 04/12/2024 θα διανεμηθεί δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία της χώρας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, άνευ γραπτής άδειας σύμφωνα με τη νομοθεσία περί προστασίας πνευματικών δικαιωμάτων.

Κωδικός Βιβλίου: 0-10-0246
ISBN 978-960-06-6490-4

(01) 000000 0 10 0246 1